

מסורת הש"ס

(א) פסוקים מה: מיר לו: זכרים לו: (ג) [לעיל סח:]; (ג) עולה פ"ב מ"ו, (ד) [שם] מ"ו, (ה) [נקמה יח טו,]; (ו) [נמנדר ית,]; (ז) [ש"ל ומאה]; (ח) [נפ"ע מוס'; זכרים טו. ד"ה אמור,]; (ט) [נפ"ש רש"י ד"ה כמובן,]; (י) [נפ"ל דל"ק,]; (יא) [דף מה. ד"ה נס,];

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדרמה על הבגד אשר יזה יקדש תבסב במקום קדש: ויקרא כ ו

מוסף רש"י

כל אשר יגע בבשרה. כשר חולין או שלמים שזמן אכילתו מרובה מחטאת ונע חטאת, יקדש, כדמפרש להיות כמורה שאם פסולה הייתה החטאת, נגון פגול או פסול אחר, תפסל. אף זו שפלתה ממנה, ואם כשרה. היא החטאת, מהיכל לזולת הימנה לאסור בצילתה אלא בחמורה שבה. כחומר החטאת שנבלע זה לפנים מן הקלעים ולכרי כהונה ולויס ולילה חלד (פסחים מה). שרר ינה עשוי שני מינין וכחומר ששניהם תיחלל (בבב"ס טז).

גיד הגשה פרק שביעי חולין

צמ.

עין משפט
נר מצוה

פה א מ"י פ"ח מהל' משט"ק הל"טו: פו ב מ"י פ"יג מהל' תרומות הל"ג:

שיטה מקובצת

(א) גלי רחמנא גבי חטאת. ג"כ ע"י חוס' זכרים דף צה ע"א ד"ה מה: [ט] ואם כשרה היא תאכל זו שנענה בה כחמור: [ז] ומכאב גמירין: ג"כ עיין רש"י זכרים דף צו ע"ב ד"ה עד שיתכל: [ח] כדאמרין בבבא המקשה וכלישנא קמא ואליבא דר"ש בן יוחי דאמר מבשל לה והדר מחתך לה: להא שפעתא וכו': [ט] מין ושאינו מין למין בשאינו מין אמר כן: [י] גריסין פולין דתרומה: [יא] ויש בהם כ"ט תרומה בחולין: [יב] מאה וא' בתרומה ודינה ליבשל: [יג] ובמאי בטל לאו בששים אלא כי לא יזהב טעמא בששים הוא:

רבינו גרשום

ליגמר מהבא. כלומר מן הזרוע בשלה: אלא חדרוש הוא כ"י. כלומר חדרוש הוא חדרוש ונבשל עם היתר מוקדשין שאסור לישראל [נבשל] עם החולין ואינו חדרוש: דמדראית' בטל ברובא. כלומר כדחזין בקרא אחרי רבים להטות. רחמנא זהו היתר הבא מכלל איסור לאו למעוטי כל איסורין שבתורה אלא לטעם כעיקר דאמר מוקדשין מבשל שום קדשים עם חטאת אפי' אותן קדשים שמבשל עם חטאת יהיו נאכלין לשני ימים ולילה אחד כיון כפשוטו עם חטאת יהא נאכל ליום ולילה כחטאת דנותן טעם כעיקר חשבו: רבינא אמר אלא נצרכא אלא למקום חת כלומר הא דאמר' זהו היתר הבא מכלל איסור דאפי' מקום חת דהורע מותר דאמר מוקדשין חתך בעלמא אסור כגון שהוציא עובר את ידו ושטח את אמו ואח"כ החזירה אסור אפי' במקום חתך והכא שרי אפי' במקום חתך: א"ל אביי וכל איסורין שבתורה במאה והתן כל המחביל כלומר מחביל בקדרה של חולין מתבטל של תרומה ומתמך בשאור של תרומה עיסה של חולין ומדמע תרומה עם חולין: גריסין שנבשלשו עם עדשים כלומר גריסין של תרומה שנבשלשו עם עדשים של חולין בין שיש בהן להעלות באחד ומאה לבד מן התרומה אבל בכלל התרומה יש מאה אסור לפי שיש באיסור בנותן טעם:

ועוד י"ל דהתם איירי בשלא צמינו והיכא דליכא כוית ככדי אכילת פרס קרי ליה טעמו וממשו והיכא דליכא כוית ככדי אכילת פרס קרי ליה טעמו ולא ממשו והרב רבי יוסף מאורליי"ש היה מפרש דאע"ג דטעם כעיקר דאורייתא לא לקי אטעם אפי' שלא צמינו דרבי יוחנן סבר לה כר"ע דליק טעם כעיקר מגיעולי עובדי כוכבים וליכא אלא עשה דתעבירו צאש דמזריך ליון והעגלה ור"ת השיב לו דלית לן למימר דלאהריניהו לאיסוריה כדאמר' בהלוקח עובר פרמו (בכורות טו): דמתן הגוזז והעובד פ"י צפסולי המוקדשין סופג את הארבעים ואע"ג דלא נפקא לן אלא ממוצא ולא גיזה אלא היינו טעמא משום דלאהריה לאיסוריה דלא תעבוד ולא תגזו מינה לא דמי כל כך דהתם משמע ודאי דלאהריה והכי קאמר תוצה וציה התרמי לך צקדשים שהוממו ולא גיזה והא דקאמר צירושלמי דערלה צפ' שני אמר ר' יוחנן כל נותני טעם אין לוקין עליהם חוץ מנותן טעם דנוזר י"ל דהיתר מנטרף לאיסור איירי דהכי דאח צדדי צפ' ואלו עוצרין (פסחים דף מג:). ודפרק שלשה מינין (מיר לה): אמר ר' אבהו א"ר יוחנן כל איסורין שבתורה אין היתר מנטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר וקרי ליה צירושלמי נותן טעם וא"ת אס טעם כעיקר דאורייתא מאי פריך צפ' אלו עוצרין וצפ' שלשה מינין גבי שתי קופות אחת של חולין ואחת של תרומה ולפניהן שתי סאין כו' ופרקי מיניה וזי אמרת כוית ככדי אכילת פרס דאורייתא אמאי אמרין שאני אומר והשתא כי נמי אמרין כוית ככדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשה ליה אמאי אמר שאני אומר כיון דטעם כעיקר דאורייתא וי"ל דהתם איירי צמינו וכן משמע בסוף הערל (יבמות פב:). דמוקי לה ר"ל והוא שרבו חולין על התרומה ומין שלא צמינו לא שייך רצוי וא"ת ואי צמינו כיון דרצו בטלי להו צרובא אפי' איכא כוית ככדי אכילת פרס וי"ל דמ"מ פריך דאי כוית ככדי אכילת פרס דאורייתא יש לנו להחמיר אף צמינו וז"ל לן למימר שאני אומר כיון דלקי צמאינו מינו ומיהו קשה דסוגיא דאלו עוצרין (פסחים דף מג:). ודפרק שלשה מינין (מיר דף לה): אליבא דר' יוחנן ור' יוחנן מוקי לה בהערל (יבמות דף פב:). אע"ג דלא רבו וא"כ כי נמי כוית ככדי אכילת פרס לאו דאורייתא תהי' ליה אמאי אמרין שאני אומר דכיון דלא רבו ספיקא דאורייתא היא וי"ל דהוה

וליגמר מיניה. למשרי אף שאר קדשים צששים או מאה כגון נותר או פגול: להיום כמות. הנוגע זה ובלע ממנה: שאם פסולה היא יפסל הבולע: ואם כשרה. היא תאכל זו כחמור שצחטאת שאפי' הן שלמים אסורין ליאכל אלא לזכרי כהונה ליום ולילה ולפנים מן הקלעים. ומהכא גמירין לכל איסורי קדשים דלא בטלי לגמרי: ליגמר מהאי. וליבטלו בק': אלא חדוש הוא. ל"ג אלא: חדוש הוא. כדפרישית דלכתחלה מצטלעין ליה ומיייתין ליה לדי כך צדיס: לא נצרכא. זהו: אלא למקום חתך. דבעלמא ככל איסור והיתר המחוברים כגון הוציא העובר את ידו ויגון אבר המדולדל כולן אסורין דכדאמרין צבמה המקשה (לעיל דף סח:): להא שמעתא. דרב שמואל בר רב יצחק: להא אמרו. שהמתן לאחו איסור אמרו לתרומה שהמתן חולין צשאר שלם או מתבל קדרה חולין צבצלי תרומה או מדמע ומצבל חולין ותרומה יחד שאנו הולכים אחריו להחמיר: למין ומינו. אמרו כן דלזלין ציה לחומרא דקדשני לקמיה: ולמה אמרו להקל ולהחמיר. שפעמים להקל ופעמים להחמיר: מין יסואינו מינו. על זה אמרו פעמים להקל ופעמים להחמיר: גריסין. ושל פול דתרומה: שנצבטו עם עדשים. של חולין וטעמנוס ויש צהם וטעם תרומה חולין אע"פ שיש בחולין מאה ואחד וצחמורה דניה לבטל בכך דנפקא לן צבספיקא מקראי מכל חלבו את מקדשו ממנו: שאם נפל צתוכו הרי הוא מקדשו וצתרומת מעשר משתעי קרא שהיא אחד ממאה וקאמר שאם חזרה לתוך התשעים ותשעה מקדשתן מכאן אמרו תרומה צמאה עם הסאור אסורה צמאה והיא מותרת והכא כיון דנותנת טעם אע"פ שיש כאן היתר כדי לבטל איסור דטעמא לא בטלי הרי להחמיר: אין צהן צנוטן טעם. אע"פ שאין כאן היתר כדי לבטל מותר דכי צעינן אחד (ממאה) היכא דאיסורא צעיניה הוא כגון חטין צחטין או כל דבר שלא מתבל אצל הכא דליתיה צעיניה לא צעינן אחד ומאה הרי להקל אצל מין ומינו לעולם להחמיר כדאמרין לקמן דלא מיסתרי עד דליכא תרתי לטיבותא אין נותן טעם ואחד ומאה: קתני מיהא דכי לא היצ טעמא לא צעינן מאה ואחד וצמאי צטיל לאו צששים אלמא יוציטולא היכא דליכא טעמא צששים הוא: לא

מצי למימר וליטעמך וכי האי גוונא יש צבמה דוכתי: ג"ל רחמנא גבי חטאת בו'. המפרש ר"מ דהאי קרא דחטאת מייתי הכא לטעם כעיקר וצפ' אלו עוצרין (פסחים דף מה:). מוקי להיתר מנטרף לאיסור לכ"ע וטעם כעיקר מפרש ליה ממשרת ולר"ע מגיעולי עובדי כוכבים לכן נראה לר"ת דגריסין הכא לא נצרכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דככל ענין המיר הכתוב ואפילו יש חצי זית צעין משמנויות של זרוע על חתיכת האיל שחוק לרובץ ומיהו א"ל להיגה הספרים דליכא למימר דנקט דהרשה הפשוטה דאי לאו קרא דמשרת ודיגיעולי עובדי כוכבים דאמת לטעם כעיקר הוה מוקמי קרא דחטאת לטעם כעיקר ולא להיתר מנטרף לאיסור וכי האי גוונא איכא צבמה דוכתי ועוד י"ל דסוגיא דהכא אמאי כי סוגיא דנוזר פ' שלשה מינין (דף לו:). דגריסין התם ורצון מיפוק להו דהיתר מנטרף לאיסור מחטאת ומשני התם נמי לטעם כעיקר הוא דאחא ואע"ג דמשרת נמי אחי לטעם כעיקר מנזר צריכי דאי כתב רחמנא חטאת הוה אמינא נזיר לא אחי מיניה דנוזר מקדשים לא ילפינן ואי כתב רחמנא נזיר הוה אמינא חטאת מנזר לא ילפינן דחמיר איסורו דאפי' חרץ אסיר ליה: ר"א ב"ר בחמור שבה. רבינו חננאל גריס תאכל כחמור שבהן משמע דליכא צחטאת כגון צשבל שלמים דאחמול צקדיה דחטאת דהיוס דרמינן כגונו חומרא דחטאת לאסור לזרים לגשים ולעצדים וחומרא דשלמים שאין נאכלין אלא עד הלילה וחטאת של היום ומן אכילתה עד למחר: ר"א נצרכא א"א במקום חתך. דבעלמא אסור כגון שהוציא אסור כגון חתך אסור מנדאכטריך פרסה החזיר אכול מקום חתך מכלל דאי לא החזירה אסור ונראה דשאר קדשים כגון חזה ושוק ואימורין שרי נמי מקום חתך שלהם דהא לא אשכחן קרא דזרוע בשלה יותר מצשאר קדשים ואי ילפי' צה מעובר דאסור מקום חתך דזרוע בשלה נמי ליחסר אלא צכולן לא אסר הכתוב מקום חתך דזרוע בשלה וחזה ושוק ואימורים כזה הכתוב להסיר ולא מקום חתך והא דקאמר הכא דבעלמא אסור היינו צאבר שיא לחון והכא שרי צכל הקדשים ולכן לא פריך הכא מאי חוית דגמרת כו' כדפריך אליין: א"ן בהם בנותן טעם אע"פ שאין בהן ברי אהעיות מותר. פי' צקונטרס וכי צעינן מאה ואחד היינו היכא דאיסור צעיניה אצל הכא דליתיה צעיניה לא צעינן מאה ואחד אלמא ז"ל לפירושו דהכא מיירי כגון שהסיר הגריסים מתוך העדשים (דף לו:). דאז אי אפשר להסירם שאין מוכרין ואיכא ממשות איסוריה הוה צריך מאה ואחד וקשה לפירושו אמאי נקט רישא שאור של חטים שנפל לתוך עיסה של חטין דהוה מין צמינו אפי' צשבל צמינו נמי צעינן מאה ואחד היכא דליתיה לאיסור צעיניה וי"ל דנקט מין צמינו דאפילו הסיר אחרי כן השאור צעינן מאה ואחד לבטל אצל שלא צמינו לא צעינן ונראה דא"ל לדחוק כן דשאנו מינו צטל צששים כשאר איסורין אפילו אייתיה לאיסורא צעיניה כיון דלזינו מכירו וצמינו הוא דבעינן מאה ואחד דהא דדרשין צספרי את מקדשו ממנו ממנו שנפל לתוכו הרי הוא מקדשו צמינו כמי: ר"א במאי א"א בששים. וא"ת הא דצטל הכא צששים היינו דטעמיה כהן ואפי' צפחות היה צטל אי טעמיה כהן ואין נותן טעם ולא כמו שפירש צקונטרס לעיל) אצל צסתמא צעינן מאה ואחד לבטלה דהא רישא נמי דקתני אס' יש צהן צנוטן טעם אסור אפי' יש צהן להעלות צמאה ואחד על כרחך איירי צטעמיה כהן וי"ל דממשנה יתירה דייק דצסיפא הוה ליה למיתני אין צהן צנוטן טעם מותר וכו' לא וספיר ידעינן דאצין כי לו להעלות צמאה ואחד וצין אין לו להעלות צמאה ואחד דארישא קאי אלא להכי הדר תנא לאשמועינן דצצזי ממאה ואחד יש שיעור לבטל תצינת טעם: לא